

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Sange fra »Genrebilleder«

Citation: Winther, Christian: "Sange fra »Genrebilleder«", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis, 1927-29, s. 217. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr01val-shoot-workid84977/facsimile.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

SANGE FRA »GENREBILLEDER«.

Hvilende,
Lukkende
Tæt Dig i Favn,
Smilende,
Sukkende
Henrykt dit Navn,
Kjæler jeg,
Dyssende
Sorgen i Blund,
Stjæler jeg
Kyssende
Liv fra din Mund.

Vinger den
Svævende
Tanke mon faae,
Bringer den
Bævende
Barm til at slaae;
Mødes de
Smægtende
Længseler da,
Nødes de
Nægtende
Blik til et Jal

See, Lamperne blinke
I Skoven og vinke
Til Droskens og Bogfinkens pyntede Hjem,

Der Strængene klinger
Og Sværmen sig svinger, —
Min Kjærest og jeg, vi er ogsaa blandt dem.

I Dandsen vi træde,
Men dølge vor Glæde,
Dybt gjemmes i Barmen vor Hemmelighed;
Vi blusse, vi gløde!
Det er just det Søde,
At Ingen i Verden det aner og veed.

Vi vove selv ikke
At mødes med Blikke,
Skjønt lænkede ved det usynlige Baand;
Hvad Taushed bevarer,
Mig sødt aabenbarer
Et Tryk af din lille, velsignede Haand.

Som Snoren af hvide
Coraller mon glide
Let gennem din Fletnings sortglindsende Pragt,
Saa sees nu, saa dølges,
Saa slynges, saa følges
Vort Liv og vor Tanke i Kjærligheds Pagt.

Ak, mindes Du, vi kom fra Dands
Og vandred gennem Byen;
Nathimlens rige Fakkelkrands
Var slukt af Taageskyen.
Du tripped paa de pene Been
Adroit og let fra Steen til Steen
Og jeg holdt Paraplyen.

Den Vandring klart i Mindet staaer,
Og aldrig har jeg glemt den;
Jeg var kun sytten, atten Aar,
Og Du kun fjorten, femten.
Dybsindig ei vor Tanke var,
Men Tungen frit fra Hjertet bar
God Lystighed og Skjemten.

Og Svar og Gjensvar fulgtes net
Som Rimet i Terziner,
Som i en capricicus Duet
To friske Violiner.
Vi var i Læ for Nid og Nag,
Den hele Kjøbstad sov jo bag
Nedrullede Gardiner.

Vi kom til Torvet; som en Elv
Det flød med sorte Vover.
Du standsed her og bad mig selv
At bære Dig derover.
Jeg vandrer end saa tidt, saa tidt
De hundred, lykkelige Skridt
I Drømme, naar jeg sover.

Saa glad jeg Dig paa Armen tog,
Mens vi blev ved at snakke;
Din ene Arm fortroligt slog
Du blødt omkring min Nakke.
Det gik for smaa og rebne Seil,
Som var det Torv et iisglat Speil,
En steil, livsfarlig Bakke.

Jeg flytted langsomt mine Been,
Og lod Dig varligt glide
Ned paa din Faders Trappesteen
Og stod saa ved din Side.
Hvi dvæled vi? ak, aabenbart
Det var Gud Amor blevet klart,
At nu var det paatide!

Han lærte os at kjende nu
To Læbers søde Varme.
Du trykked mig med stille Blu
I dine unge Arme.
Vi glømte Alt omkring os, Alt,
Vi hørte ei de Dryp, der faldt,
Paa Silkeskjermen larme.

O, dette lange — lange Kys,
Vor første Blomst i Vaaren,
Det lever end, som var det nys
For os til Verden baaren.
Det lever som min bedste Skat
I Glædens Solskin, Sorgens Nat,
I Smilet og i Taaren.«

JULI MAANED.

1868.

Aarets rige, varme Hjerte!
Efter Vintrens Kamp og Smerte,
Efter Vaarens lette Flagren
Kommer Du med Guld paa Agren,
Fulgt af Solens Blus, der sødmer
Frugten, som bag Løvet rødmer, —